

Arrest

nr. 142 293 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DIRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) neemt op 20 september 2012 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing wordt verzoeker op 11 oktober 2012 betekend. Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt niet dat de verzoeker een beroep heeft ingediend tegen deze beslissing.

1.2. Op 7 januari 2013 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 13 maart 2013 wordt deze aanvraag door de gemachtigde onontvankelijk verklaard. Verzoeker neemt hiervan kennis op 2 april 2013. De gemachtigde neemt op 13 maart 2013 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies), waarvan verzoeker op 2 april 2013 in kennis wordt gesteld. De op 9 april 2013 ingestelde vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring werden door de Raad verworpen op 30 maart 2015 bij arrest nr. 142 292.

1.3. Op 16 mei 2013 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 19 juni 2013 door de gemachtigde onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan verzoeker op 1 augustus 2013 kennis neemt. De motieven van deze beslissing luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.05.2013 werd ingediend door :

E.-K. (...), H. A. A. (...) (R.R.: 065102449724)

nationaliteit: Egypte

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Aan betrokkene werd op 13.03.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven gepaard gaande met inreisverbod voor drie jaar, hem betekend op 02.04.2013. Hierdoor wordt hij gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten en verboden het opnieuw te betreden gedurende drie jaar. Daar dit inreisverbod nog steeds van kracht is heeft betrokkene aldus niet het recht zich op het Belgische grondgebied te bevinden. Om deze reden kunnen de aangehaalde elementen {m.n. dat hij werkbereid is en aan de slag zou kunnen in een knelpuntberoep, dat hij een arbeidscontract kan voorleggen, de verwijzing naar de onveilige situatie in Egypte en de verwijzing naar zijn integratie} niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties of zakelijke/professionele relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.”

1.4. De gemachtigde neemt op diezelfde dag tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing wordt eveneens op 1 augustus 2013 ter kennis gebracht en is de tweede bestreden beslissing. De motieven worden weergegeven als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van B. N. (...) - Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

E.-K. (...), H. A. A. (...) geboren te (...) op (...), nationaliteit Egypte

Het bevel gegeven, om onmiddellijk na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum

X 12° hij voorwerp is van een inreisverbod: betrokkene heeft op 13.03.2013 een inreisverbod van drie jaar gekregen, aan betrokkene betekend op 02.04.2013. Dit inreisverbod is nog steeds van kracht.

X Met toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:

X 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat gepaard ging met een inreisverbod, aan hem gegeven op 13.03.2013 en aan betrokkene betekend op 02.04.2013.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van huidig beroep vast bij gebreke aan het vereiste wettelijke belang.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Het “belang” wordt door de wet niet omschreven. De wetgever heeft aan de Raad de zorg gelaten om dat begrip inhoud te geven met dien verstande dat hij hiertoe kan teruggrijpen naar de interpretatie zoals de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak aan dit wettelijk begrip geeft (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State veronderstelt de belangvereiste dat de verzoekende partij door de bestreden beslissing benadeeld is en dat dit nadeel persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel is. Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren (cf. in dezelfde zin de vaste rechtspraak van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak: RvS 9 september 2009, nr. 195.843; RvS 27 januari 2010, nr. 200.084; RvS 12 september 2011, nr. 215.049). Het belang waarvan een verzoekende partij blij moet geven, moet bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep tot op het ogenblik van de uitspraak (RvS 27 januari 2010, nr. 200.084).

3.2. In de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar die getroffen werd op 13 maart 2013 en betekend werd op 2 april 2013. In de tweede bestreden beslissing wordt eveneens verwezen naar dit inreisverbod van 13 maart 2013.

In het bijzonder vermeldt de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, in haar aanhef:

“Aan betrokkene werd op 13.03.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven gepaard gaande met inreisverbod voor drie jaar, hem betekend op 02.04.2013. Hierdoor wordt hij gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten en verboden het opnieuw te betreden gedurende drie jaar. Daar dit inreisverbod nog steeds van kracht is heeft betrokkene aldus niet het recht zich op het Belgische grondgebied te bevinden. Om deze reden kunnen de aangehaalde elementen (m.n. dat hij werkbereid is en aan de slag zou kunnen in een knelpuntberoep, dat hij een arbeidscontract kan voorleggen, de verwijzing naar de onveilige situatie in Egypte en de verwijzing naar zijn integratie) niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties of zakelijke/professionele relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.”

Het blijkt niet dat dit inreisverbod niet langer van kracht zou zijn, nu de op 9 april 2013 ingestelde vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring door de Raad werden verworpen op 30 maart 2015 bij arrest nr. 142 292. Het inreisverbod is dus definitief geworden.

De Raad wijst op artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet dat een inreisverbod als volgt definieert: “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)”.

Artikel 74/11, § 3 van de vreemdelingenwet voorziet verder:

“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt bovendien niet dat dit inreisverbod door het bevoegde bestuur zou zijn opgeheven, opgeschort of ingetrokken. Evenmin blijkt dat verzoeker daartoe bij het bestuur een aanvraag indiende conform artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. Overigens blijkt uit artikel 74/12 van de vreemdelingenwet dat de aanvraag tot opheffing of opschorting moet worden aangevraagd bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, en dat tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht heeft op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Uit de voornoemde bepalingen volgt dus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum aan de adressaat – voor de in het inreisverbod vermelde termijn – niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk wordt verboden.

3.3. Gelet op bovenstaande vaststellingen werd ter terechtzitting verzoekende partij de vraag gesteld welk belang zij nog meent te hebben bij huidig beroep.

De gemachtigde mag in geval van een eventuele vernietiging van de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard – na vaststelling dat verzoekende partij nog steeds in het Rijk verblijft en onder een definitief inreisverbod staat dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet – immers niets anders dan vast te stellen dat het verzoekende partij voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cf. artikel 74/12, §4 van de vreemdelingenwet), quod non, en haar aldus geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend. (RvS 30 december 2014, nr. 10.989 (c))

Hetzelfde geldt voor de tweede bestreden beslissing, aangezien de gemachtigde krachtens artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet gehouden is om in het geval bedoeld in 12°, een bevel om het grondgebied te verlaten, te geven. Daarbij moet worden opgemerkt dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkel middel heeft ontwikkeld ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, waardoor het beroep voor wat deze beslissing betreft onontvankelijk is.

Aldus dient te worden vastgesteld dat verzoeker thans geen voordeel kan halen uit de eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen.

De raadvrouw van verzoeker verwijst ter terechtzitting naar het ingediende verzoekschrift. Hiermee slaagt zij er niet in aannemelijk te maken dat de gevorderde vernietiging verzoeker in de hierboven besproken omstandigheden tot voordeel kan strekken. Er wordt bijgevolg niet aangetoond dat verzoeker over het wettelijk vereiste belang beschikt ten aanzien van bestreden beslissingen.

Het beroep is derhalve onontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES